בסיעתא דשמיא

כסלו תשפ"ז

165

דְּרַשְׁתִּי קִרְבָתֵךְ

על פי שיעורו של הרב **איתן כהן** שליט"א • השיעור נמסר בבית הכנסת **פרי מגדים**, צפת ת"ו • במוצ"ש פרשת **חיי שרה**, תשפ"ז

פתיחה: חשיבות חסד ממופת

"וירץ העבד לקראתה" – כותב רש"י: "לפי שראה שעלו המים לקראתה". איזה יופי! מה, זה לא מספיק לאליעזר כדי להבין? מה, יש לך יותר טוב מזה בעולם? אתה רואה צדיק אחד מגיע לברז – טאק! – נפתח הברז ושופך מים בלי ללחוץ על הכפתורים. זה לא מספיק כדי לדעת שיש פה מישהו קדוש?

אחר כך כתוב: "ויבאה יצחק האהלה שרה אמו". מה כותב רש"י? שכשהכניס אותה הביתה – הייתה כמו שרה אמו. כמו שבזמן שרה אמו היה ענן קשור על האוהל ברכה בעיסה, והנר דולק. ככה כשרבקה הגיעה – חזרו שלושת הדברים האלו.

מה זה, שלושת הדברים? אתה משווה בין רבקה לבין שרה אמנו? שרה אמנו הייתה בת מאה עשרים ושבע, אשתו של אברהם אבינו – משהו עוצמתי אדיר. ופתאום מגיעה ילדה קטנה, בת שלוש – כמו שרה אמנו? וואו! זה משהו עוצמתי שאי אפשר לתאר אותו.

ואף על פי כן, כל זה התורה כותבת ברמז. בתורה לא מופיע שעלו המים לקראתה, ולא מופיע שהייתה כמו שרה אמנו.

אבל זה שהיא רצה להביא את המים, וחזרה והשקתה את הגמלים, ועוד פעם – זה לא ברמזים. שם הכל כתוב מפורש. כל זה כדי ללמד אותנו: התורה רוצה מאיתנו – איך אנחנו יכולים להיטיב אחד עם השני. מה שאתה מטיב אחד עם השני – זה כתוב במפורש. מה שאתה עושה ניסים ונפלאות – זה נכתב ברמזים. לא מזה עושים את העסק הגדול.

לכן בן אדם ידע שבפרשה שלנו בורא עולם מצווה אותנו שנעשה חסד אחד עם השני, שניטיב אחד עם השני. אתה יכול להגיע למדרגות הגבוהות ביותר שיש – ואף על פי כן התורה לא כותבת אותן. כותבת רק מה שאתה מיטיב עם השני. זה שיא המדרגות, שיא העלייה.

ולכן, אם תשימו לב, היו במשך הדורות, וגם בדורות שלנו, הרבה מגדולי ישראל שבורא עולם פרסם אותם בכל מקום, ויש שהיו רק בקהילה שלהם, וזהו – לא היה משהו יותר מזה. כל זה למה? הכל תלוי כמה בן אדם מסר את נפשו על כלל הציבור. ככל שהוא מסר את נפשו על כלל הציבור – בורא עולם פרסם אותו בכל מקום בעולם. וככל שהבן אדם היה עם עצמו – גם דאג לאחרים, אבל היה יותר עם עצמו, בתוך עבודת השם שלו – הוא נשאר עם עצמו.

וצריך קודם שבן אדם ידע להיטיב אחד עם השני – בתוך הבית!

האדמו"ר מנדבורנה – ציציות ספוגות מים

האדמו"ר מנדבורנה, בעל ספר 'באר יעקב'. את הסיפור הזה סיפר הרב וואזנר. אבל לפני הסיפור – סיפר האדמו"ר בעצמו:

כשהייתי בגיל אחת עשרה, הגיעו הגרמנים לעיירה שלנו. לא נתנו לנו אפילו זמן להתארגן לצאת. מיד אספו את כולם וביקשו מאיתנו לצאת למסע. אפילו רכבת לא נתנו לנו. הלכנו בדרך שעות על גבי שעות. היינו עשרים ושניים אלף אנשים. וכל מי שנפל בדרך – ירו בו, הרגו אותו, והמשיכו ללכת. את אף אחד זה לא עניין. היו אנשים שצעקו "מים, מים!" – אבל גם מים לא היו.

יעקב הקטן הזה, לקח את הציציות שלו, ירד לנחל שזרם שם בדרך, הרטיב אותן במים, והיה עובר בין האנשים ששכבו על הרצפה וצעקו "מים, מים", ונותן להם את הציציות – שימצצו, שייצא קצת מים.

ואומר: זכיתי, ומסרתי את נפשי – כמעט הגרמנים הרגו אותי – כדי לתת עוד קצת חיים לעוד יהודים. ואם זכיתי למה שזכיתי, זה היה מהרגעים האלו, שהייתי מוכן למסור את הנפש כדי לתת לעוד כמה יהודים חיים.

הילד העיוור – עיניים להיטיב עם ההורים

סיפר הרב וואזנר, כשבא לנחם משפחה אחת. דיברו על דא ועל הא, ואז אמר: אני רוצה לספר לכם סיפור שסיפר לי אותו ילד.

הגיע אל האדמו"ר ילד בן שמונה, שהיה עיוור. שאל אותו הרבי: אם אברך אותך ואתפלל עליך שתראה בעיניים, ואתה תתחיל לראות בעיניים – מה תעשה עם העיניים שלך?

אמר לו: הרב, מה פירוש מה אעשה? אלמד תורה, אתפלל, אני יכול להתפלל, אני יכול ללמוד תורה! אמר לו הרבי: זה לא מספיק עדיין. בשביל זה אתה יכול להתפלל וללמוד תורה גם עם עיניים סגורות.

אמר לו: אולי, הרב, אעשה ככה? – לא עוזר. אעשה ככה? – לא עוזר. כל מה שהוא אומר, לא מספיק. עד שאמר: אני לא יודע מה לעשות. אמר לו הרבי: אני יכול להתפלל עליך בתנאי אחד: שבעיניים הבריאות שלך תיטיב עם ההורים שלך. אם אתה מבטיח לי שבעיניים שאתה רואה בהן תיטיב עם ההורים שלך – אני מוכן להתפלל עליך.

סיפר הרב וואזנר: ולא עבר זמן, ופתאום הילד הזה התחיל לראות מטושטש, ולאחר מכן התחיל לראות בעיניים.

אבל האדמו"ר מנדבורנה הבין: תדע, נתנו לך עיניים – הדבר הראשון שאתה אמור להיטיב בעיניים, דבר ראשון, זה עם ההורים. זה הדבר הראשון והאחרון. כמה בן אדם צריך לדעת: הקרוב הקרוב אליו – הוא הראשון. לאחר מכן תתחיל לחשוב: איפה אני עוד יכול לעשות בשביל השני. אבל הראשון – זה הדבר הגבוה ביותר.

טלפון אחד של "שבת שלום"

יש הורים שמתקשרים אליי ומבקשים [אני לא מכיר את ההורים האלו, וגם לא את הבנים שלהם] – "תעשה טובה, הבנים שלנו שומעים את הדרשה של מוצאי שבת, והם אפילו לא מתקשרים בערב שבת להגיד שבת שלום. לא מתקשרים בכלל! מה, אנחנו אווירה? אנחנו כלום? תעשה טובה, תדבר על זה, שהילדים יבינו".

לפחות פעם אחת תרים טלפון! לא מבקשים ממך ללכת להורים, לא לטרוח, לא לנסוע, לא שום דבר. מבקשים ממך דבר אחד: רק תרים טלפון ותגיד שבת שלום. זהו, לא יותר מזה.

כמה בן אדם צריך להבין: אם אתה חי – כל המטרה שאתה חי פה בעולם הזה היא רק איך אני יכול לעשות טובה לשני. זהו, בשביל זה באנו לעולם.

כשאליעזר אמר "צריכים לחפש כלה ליצחק", לחפש כלה לא רק ליצחק – זו אמא של עם ישראל! צריכים פה עכשיו למתק את הגבורות. יצחק אבינו – זה הגבורות, וצריך למתק את הגבורות. נו, בן אדם שיש עליו גבורות – מה צריך לעשות? אליעזר הבין: תעשה חסד, תעשה טוב, ובתכלית הטוב, תדע, בזה אתה מסדר את כל הגבורות שיש לך.

החפץ חיים – המופת הגדול: לדחוף את העגלה

בספר מאיר עיני ישראל חלק א' מביא שהחפץ חיים נסע בסוס ועגלה, בכרכרה. ואל תשאל: באחד המקומות נכנסה הכרכרה לאיזו ביצה ונתקעה שם. נו, כולם חיכו לחפץ חיים – "צדיק גוזר והקדוש ברוך הוא מקיים".

והחפץ חיים שואל: נו, מה קורה? למה הכרכרה לא זזה? אמרו לו: מחכים שהרב יגיד משהו, שיהיה איזה מופת. אמר: מופת? כל עוד שאתה חי – אין מופתים. קפוץ לבוץ, תתחיל לדחוף את העגלה – זה המופת הכי גדול. למה? כי אתה יודע להתגבר על העצלות שלך. אנשים מחפשים מופתים כדי לא לעשות כלום. כל עוד שאתה יכול לזוז – תרד למטה!

והחפץ חיים קפץ, הפשיל את השרוולים, נכנס לבוץ והתחיל לדחוף עם העגלון את העגלה, והעגלה יצאה מהבוץ. החפץ חיים אמר שזה המופת הגדול ביותר שיש. פלא פלאים! כמה צריך לדעת איך אני יכול להיטיב אחד עם השני.

החזון איש – להחזיר חיוך לילד יתום

אותו דבר היה עם החזון איש. זה בספר פאר הדור חלק ד'. כותב שם שיום אחד הגיע לחזון איש ילד יתום, עצוב, שבור, והתחיל לבכות.

שאל אותו החזון איש: למה אתה בוכה? אמר לו: אני בוכה כי אין לי אבא, ואין לי מי שילמד איתי תורה, ואין מי שיעשה לי כלום. אין לי כלום בחיים. אמר לו: באמת? וואו! סגר החזון איש את הספר וביקש מהשמש שלו: תביא לי איזה משחק לשחק. וישב ושיחק איתו איזה שעה וחצי.

השמש העיר לחזון איש: הרב, בחוץ מחכים המון אנשים! מחכים לברכות, למופתים – ואתה משחק פה עכשיו גולות עם ילדים? אמר לו החזון איש: תדע לך כלל: אנשים מחפשים כל מיני מופתים, אבל המופת הגדול ביותר בעולם הוא שאתה יודע להחזיר חיוך לילד מסכן. ילד מסכן שבזכותך יחייך – זה המופת הגדול ביותר שיש.

זה המופת! אנשים מחפשים את המופתים – אתה יודע, הניסים והנפלאות שלא כדרך הטבע – ואנשים גדולים הבינו שהמופת הגדול הוא איך אתה יכול להיטיב אחד עם השני.

"לא ידעת שהישיבה מחזיקה אותך"

אתם יודעים, כשאתם יורדים לטבריה – יש שם עשיר אחד, קראו לו יחזקאל מורד. אתם רואים, יש לו כל מיני משאיות, יש לו מלא. הוא כבר לא איתנו.

הוא חלה במחלה, ונסע לרב חיים קנייבסקי – אחרי שכבר חלה, וכבר הרופאים התייאשו ממנו, ואמרו לו שזהו, אין מה לעשות, עוד שלושה חודשים נגמרים החיים שלו. נסע לרב חיים קנייבסקי וסיפר לו את כל הסיפור.

אמר לו רב חיים: יש פה ישיבה עם שבע מאות בחורים. תתרום להם כל חודש ארבע מאות אלף שקל, והכל יהיה בסדר. והוא תרם – יש לו, זה לא שאין לו, בשבילו זה כלום. תרם כל חודש ארבע מאות אלף שקל.

אחרי שנתיים הגיע לביקורת בבית חולים. הרופאים אמרו לו: מה, אתה עוד חי? לא מציאותי! זה לא יכול להיות! – כן, חי. עשו לו כל מיני בדיקות: המחלה פה, הכל. לפי הספר הוא חולה, חולה גמור – אבל הבן אדם חי.

יום אחד מתקשרים אליו מבית החולים: תשמע, יש זריקה ניסיונית. זה עולה חמישים אלף שקל, שווה לנסות. טוב, ניסה – ונעלמה המחלה. עוד חודש לקח שוב את התרופה בחמישים אלף שקל – ונעלמה המחלה.

אז הוא אמר: מה אני צריך עכשיו את לשלם כל חודש את הארבע מאות אלף שקל? יש פה תרופה בחמישים אלף שקל. הפסיק לתרום, ולקח את התרופה. חודש לאחר מכן התפרצה המחלה, וגם התרופה לא עזרה.

נסע לרב חיים קנייבסקי ואמר לו: רבי, כך וכך הסיפור. אמר לו רבי חיים: אני מצטער.

פעם אחת אני יכול לברך אותך. כשמחזיקים תורה – אתה לא יודע מי מחזיק אחד את השני. אתה חשבת כל הזמן: מי מחזיק את הישיבה הזאת? אני מחזיק את הישיבה הזאת! ולא ידעת שהישיבה מחזיקה אותך. אני מצטער. באותו חודש נפטר יחזקאל מורד. באותו חודש נפטר.

בן אדם עושה טוב לשני וחושב לעצמו: תגיד, כמה אני כבר מטיב איתו? – כל מה שאתה מטיב איתו, בזכות זה אתה חי! רק כשאתה מטיב עם השני, בורא עולם נותן לך עוד חיים. וככל שבן אדם חושב: אני כבר יכול להסתדר לבד – תסתדר לבד! זהו, נגמר הבנק של החיים.

עשרים שנה נוספות – בזכות ארוחת צהריים

בספר לשכנו תדרשו של הרב קולדצקי שליט"א (ח"ב פרק י) הביא סיפור ששמע מפי אשת חבר ששמעה בעצמה את הסיפור ממנה, על אישה אחת, שכשהייתה מאוד חולה ראתה מחזה בחלום שמודיעים לה מהשמים שכבר הגיע הזמן שלה להיפטר מהעולם – תקציב החיים נגמר. אבל מכיוון שמעולם לא איחרה לבעלה את האוכל והיא טורחת להכין לו בזמן שלא יופרע מלימודו – בזכות זה יתנו לה עוד עשרים שנה לחיות (וגם בזכות הפרשת חלה).

שמעתם איזה דבר זה? לא לאדם זר! לפעמים בן אדם מחפש סגולות, מרחוק – בתוך הבית! מעולם לא איחרה לבעלה את ארוחת הצהריים, מעולם. מכיוון שלא איחרה, כדי שבעלה יהיה מסודר לכולל ויוכל ללמוד – הוסיפו לה עוד עשרים שנה של חיים, אחרי שכבר נגמר התקציב.

כמה בן אדם באמת – אני אומר לכם – חייב להחדיר את זה, להחדיר את זה לראש: תעשה טוב – יחזור אליך הטוב. הטוב הזה בטוח חוזר אליך, בטוח. לא ספק – בטוח חוזר אליך.

הסטייפלר – "תפתח את הדלת"

אותו סיפור היה עם הסטייפלר, שכבר היה מבוגר מאוד. יום אחד הוא רואה שאנשים לא באים לבקר, לא באים לברכות. הוא שואל את הנכד שלו: מה קרה? הפסיקו לבוא אנשים.

אמר לו: סבא, אני רואה שאתה כבר עייף, גמור, אין לך כוח לכלום – סגרתי את הדלת. אני לא רוצה שאנשים יפריעו לך.

אמר לו הסטייפלר: אתה יודע בזכות מי אני חי בכלל? מי אמר לך שאני חי בזכות התורה שלי? אולי אני חי בזכות שאני עושה טוב לאנשים, שאני מברך אותם? מישהו יודע? תפתח את הדלת, שייכנסו! ככל שייכנסו אנשים – אאריך ימים יותר, ויותר יהיה טוב בעולם. לכן בן אדם יעשה טוב אחד לשני.

יהודי מצפת – "איפה ששמתי את היד – זהב"

פה בצפת, לא רחוק מאיתנו, יש יהודי אחד בשם ביטון. לא מכיר את השם שלו, גם לא מכיר אותו. יש לו שני אחים לא כ"כ בריאים בנפשם, בלשון מעטה. בדרך כלל אנשים כאלו לוקחים אותם למוסד. מי יכול לטפל בהם? החליט ביטון הזה: לא! אלה אחים שלי – אני רוצה לטפל בהם, אני רוצה לדאוג להם. והוא הכניס אותם לבית שלו, ובתוך הבית מטפל בילדים האלו.

אומר לי: אבל מאז שהכנסתי את הילדים הביתה – איפה ששמתי את היד: זהב! זהב! הייתי בן אדם פשוט, עובד, מרוויח לפרנסתי וזהו. פתאום אני שם את הידיים – הכל זהב. התעשרתי. ויום אחד, הבעלים של החנות הגדולה של חומרי בנין 'שיר סנטר' – החליט שהוא מוכר את החנות. שאלתי אותו: בכמה אתה מוכר, מה המחיר שאתה רוצה? במקום הרמתי כמה בלטות, הוצאתי משם את הכסף, שמתי לו מזומן – וקניתי את כל ה'שיר סנטר' שיש פה.

אומר: כל זה הגיע מזה שטיפלתי באחים שלי. לא באנשים זרים – באחים שלי שטיפלתי, אחים לא בריאים בנפשם. משם הגיעה כל הישועה שלי.

אדם צריך באמת לדעת: תעשה טוב! תאיר פנים לשני. מי יודע... אדם יודע מה הולך אצל השני?

מצוות הלוואה – בכל רגע ורגע

וכתב החפץ חיים: אדם חושב לעצמו שכשהוא מלווה לחברו אלף שקל, המצווה היא רק בשעת ההלוואה, וזהו – קיימתי מצווה אחת. כותב החפץ חיים – בספר מאיר עיני ישראל חלק ו' – שכל עוד שהבן אדם לא פרע את החוב, כל רגע זו מצוות עשה דאורייתא. אם הוא אמור להחזיר לו בעוד חודש – זה חודש, כפול כל שנייה, מצוות עשה דאורייתא. לכן כל בן אדם ידע איך אני יכול להיטיב אחד עם השני – תיטיב איתו בכל מידה טובה שיש.

אברך מאלעד – "שיתפלל מעומק הלב"

סיפר הרב זילברשטיין: סיפר לי את זה אברך, איש מאלעד, את הסיפור שהיה:

בוקר אחד אני מקבל טלפון מאחי שגר בארצות הברית. אני אומר: מה יש לאחי להתקשר אליי על הבוקר? אומר לי: תשמע, יש שידוך מסוים. הבחור גר בארצות הברית, והוא בא לארץ ללמוד פה. סך הכל הוא מגיע פעמיים בשנה לארצות הברית. השדכנית הציעה את השידוך, ובעיני ההורים – גם צד הכלה וגם צד החתן – מצא חן. הבעיה: ההורים של הכלה רוצים לברר על החתן, ואין להם שום משפחה בארץ ישראל. הם רוצים מישהו שיברר על החתן. אני מתפלל באותו בית כנסת עם אבא של הכלה, והוא שמע שיש לי אח בארץ ישראל, אז הוא ביקש שאדבר עם אחי שיברר על החתן הזה.

איפה הוא לומד? בירושלים.

אמרתי לו: תראה, אני גר באלעד, אני סגן מנהל של תלמוד תורה, ואחר הצהריים יש לי חברותות, אני לומד. בשבילי, אם אתה אומר לי לנסוע לירושלים לברר על בחור – חצי יום הלך לי, חצי יום נעלם. אני לא יודע מה לעשות. ובנוסף – אגיע לישיבה, אכנס: "שלום, מי זה פה יוסי?" מה אגיד לו? אני אפילו לא יודע מה להגיד לו. אז תראה, לעת עתה אין לי אפשרות, אני טרוד מאוד. אולי בבין הזמנים. בינתיים תגיד לאבא של הכלה – שיתפלל מעומק הלב. – טוב, אני אגיד לו את זה. אמרתי לו שיתפלל, כי אחי אמר שתתפלל מכל הלב.

עברו שבועיים. באותה שבת הייתה באותה ישיבה שבת חופשית. כל הבחורים חוזרים הביתה, ולאלו שגרים בחוץ לארץ מסדרים בתים שיארחו אותם. היה אחד במודיעין עילית שהיה מוכן לקחת שני בחורים מחוץ לארץ ולארח אותם. הם באמת נסעו אליו ביום שישי. אולי רבע שעה, עשרים דקות לפני שהגיעו למודיעין, הם אומרים לו: אנחנו בדרך אליך לשבת.

אמר להם: וואי, שכחתי לעדכן אתכם! אני חייב לנסוע לחמי וחמותי, אני מצטער מאוד. נו, מה נעשה? יש לי אח באלעד, – הוא מאוד ישמח לארח אתכם, מאוד מאוד.

הם ירדו בצומת שילת – ומצומת שילת לקחו אוטובוס והגיעו לאלעד. הגיעו לבן אדם הזה, והוא אירח אותם. הייתה סעודת שבת, נפלא ביותר. אחרי סעודת שבת אמר להם: בקהילה שלנו אנחנו עושים עונג שבת. רב הקהילה מוסר שיעור, אחר כך שרים קצת שירי שבת, מדברים קצת – משהו נחמד מאוד. כדאי שתבואו.

באמת הלכו איתו יחד. ישבו כל הקהילה ושרו שירי שבת, דברי תורה, כל אחד אמר איזה וורט על הפרשה. זה שישב ליד הבחורים אומר לאחד הבחורים: תשמע, אתה חדש פה באזור, אני לא מכיר אותך. אמר לו: כן, אני לומד בירושלים, ובאתי כי אני מתארח פה אצל אחת המשפחות. – מירושלים? באיזו ישיבה אתה לומד? אמר לו: בישיבה הזאת. – וואי! תגיד, אתה מכיר את יוסי? אמר לו: אני יוסי! זה אני! – וואי, בוא, בוא, אני רוצה לדבר איתך.

הוא אומר: ישבתי איתו איזה שעה, מדבר איתו, ואני אומר: וואי, איזה בחור לעניין! נראה בן תורה אמיתי, באמת, וגם מדבר לעניין. במוצאי שבת התקשרתי לאחי ואמרתי לו: תגיד לאבא של הכלה שהתפילות שהוא התפלל – התקבלו. באמת בחור מיוחד.

אחרי שלושה שבועות מתקשר אליי הבחור: הרב, היום אני עושה וורט! מיד, ביום שני, כבר קיבלתי טלפון שאטוס בחזרה לארצות הברית. באתי, נפגשתי – והנה עכשיו אנחנו עושים וורט.

בן אדם מתפלל ואומר: תגיד, מה אני יכול לפעול? אני מתפלל – מה יעזרו התפילות? לא יעזור כלום! – תתפלל! אתה יודע מה בורא עולם יכול לעשות? מה שאצלך – כל השכל נגמר – אצל בורא עולם רק מתחיל.

האריה והברווז

פעם אחת, בסוף השיעור, שאל הרב יחזקאל אברמסקי את הבחורים: תגידו, איזו חיה היא הכי מיוחדת בתבל? – חיה, בהמה, עוף, לא משנה – הכי מיוחדת שיש.

אמרו לו: מה השאלה? אריה! מלך החיות. אמר: כן, אבל אריה לא יכול לשחות בים. הוא גם לא יכול לעוף. הוא עדיין מוגבל. כמה שהוא – הוא מוגבל.

מישהו אמר לו: נשר – זה משהו עוצמתי ביותר. אמר לו: כן, אבל נשר לא יכול לרוץ. יכול לדדות, אבל לא יכול לרוץ כמו אריה.

מישהו אמר לו: לווייתן – זה משהו! אמר לו: כן, אבל לווייתן – תוציא אותו מהים, הוא מת.

כל מה שאמרו – אמר להם לא. טוב, מה הרב אומר?

אמר: אני אומר לכם – ברווז! למה ברווז? ברווז יודע גם לשחות, יודע גם לעוף, ויודע גם ללכת ביבשה. הנה, הוא מושלם! זו חיה מושלמת: גם ים, גם יבשה, גם אוויר. אבל אני רוצה לשאול אתכם: אז למה כל אחד שמגיע לגן חיות לא מצטלם עם הברווז? מצטלם עם האריה, עם הנשר. עם הברווז לא מצטלם. למה לא? כי הברווז יודע קצת מהים, קצת מהיבשה, קצת מהאוויר... אבל האריה – נכון, הוא לא יכול לעוף, אבל ביבשה הוא מלך החיות. הלווייתן לא יכול להיות ביבשה, אבל בים – הוא מלך, הוא מלך של כל הים.

תדעו לכם: הכריזו היום שנגמר חודש מזמן חורף. כל אחד חייב באמת לקחת את עצמו בידיים, שיהיה לו נושא אחד שבו הוא יהיה אריה. אם תיקח קצת מהנושא הזה, קצת מהנושא הזה, קצת מהנושא הזה – אתה ברווז. אין קצת מזה וקצת מזה. אתה חייב בנושא אחד מסוים להיות שם מלך – מלך החיות, מלך העופות, אבל מלך. שם אתה חייב להיות המלך, שם תהיה הבן אדם המוצלח ביותר שיש.

שמונה עשר חודשים – להלכה אחת

אמר החזון איש שיש בגמרא הרבה מעשיות, אבל המעשה 'הכי מובחר שלי', הוא מה שהגמרא במסכת סנהדרין מספרת: שרב היה שמונה עשר חודשים עם רועה בקר, כדי ללמוד מה זה מום עובר ומה זה מום קבוע – כדי לדעת לגבי קורבנות.

אתם יודעים מי זה רב? רב – חז"ל הבינו שהוא "אמור לחכמה אחותי את". זה רב! זה שיא החכמה שהייתה בעם ישראל – זה היה רב. ואף על פי כן: שמונה עשר חודשים, שנה וחצי – בשביל מה? בשביל ללמוד הלכה אחת!

הסיפור הזה, אומר החזון איש, חביב עליי מן הכל: ללכת לברר סעיף אחד, הלכה אחת, מקרה אחד – במשך שנה וחצי. אין דבר כזה שבן אדם ייקח נושא אחד מסוים ובתוך יום יומיים שלושה זה נגמר. יש נושא אחד שאתה יכול להתרחב בו עשרים שנה – עשרים שנה! אבל שם אתה תהיה מלך.

יזכה אותנו השם, שנזכה שבחודש הזה, הבא עלינו לטובה, יהיו ישועות גדולות, ברכות מרובות, סייעתא דשמיא לכולם בעזרת השם. שיהיה חורף בריא, מלא גשמים. אמר לי הרב אשר עטון שליט"א שהשבוע, בעזרת השם, נזכה לארבעה ימים של ספר תורה – שני, שלישי, רביעי, חמישי. זה שבוע מלא תורה. שכל אחד ייקח את עצמו בידיים לחיזוק חדש, לישועות גדולות. אמן ואמן.

073.371.8270

קו ישיר לשיעורי הרב ב'קול הלשון' • להפצת העלון: 054-8493005 •
לתרומה דרך נדרים פלוס: מוסדות **פרי מגדים**, עלון **דרשתי קרבתך**

דַּרְשֵׁנִי קְרֶבָתֶךָ, בְּכָל לִבִּי קְרָאתִיךָ,
וּבְצֵאתִי לְקָרָאתֶךָ, לְקָרָאתִי מְצָאתִיךָ [ר' יהודה הלוי]